

Tornen els acudits regionals

L'alcalde de Blanes es va embolicar a afirmar que els catalans viuen «d'una altra manera» que s'assembla més als danesos que als magribins i, per extensió, a la resta dels espanyols. Semblava un alemany o un holandès parlant dels països ganduls –però alegres– de l'Europa meridional. Al pobre alcalde, que a més és socialista, li van dir de tot per aquestes opinions –lleument xenòfobes– que va emetre en defensa del dret dels catalans a donar porta o no a Espanya.

Són els riscos de generalitzar. Per aquesta raó Churchill –o potser Chesterton– es va negar a donar la seva opinió sobre els francesos, quan algú li va preguntar per ells. «No sabria dir-li. És que, veurà, no els conec a tots». L'alcalde de Blanes, en canvi, creu saber com són tots els catalans i, per comparació, tots els restants espanyols. Els primers, danesos; i els segons, magribins.

Ja posats a identificar aquests estereotips, el Centre d'Investigacions Sociològiques va preguntar fa un parell de dècades als espanyols l'opinió que els mereixien els seus conveïns d'altres regnes autònoms. Així, en conjunt, i sense mirar-los d'un en un. El resultat va ser d'acudit, com sol passar cada vegada que un es posa a parlar de pobles, en lloc de persones. Els andalusos, per exemple, van resultar ser alegres i graciosos; els gallecs, supersticiosos i tancats; els catalans, garrepes; i els madrilenys, xulos. Naturalment, el tret més notable dels aragonesos era la seva tossuderia i el dels castellans, la seva serietat. Dels bascos cridava l'atenció, més que res, la seva propensió «separatista», encara que en això es coneix que l'enquesta s'ha quedat una mica vella.

Una altra cosa és com els veïns de cada territori es veïen a si mateixos, és clar. Aragonesos, bascos i castellans s'atribuïen com a principal tret la noblesa; els gallecs es confessaven desconfiats i els madrilenys, oberts.

Només els andalusos coincidien a veure's retratats per l'estereotip que els pinta com a alegres i graciosos.

Qualsevol persona viatjada haurà conegut, sens dubte, més d'un castellà tossut, algun andalús insuls, un gallec al·lèrgic a l'enyorança i fins i tot un madrileny garrepa. A diferència de la gent –que abunda en estereotips–, les persones tendeixen a ser molt diverses, no importa quin sigui el seu origen.

El que el tan esmentat alcalde ha fet, en realitat, és ficar en un sac tots els catalans i en un altre la resta dels espanyols per concloure que a Catalunya hi ha un nivell de vida aproximadament escandinau. Raó suficient, al seu judici, perquè els veïns del vell comtat decideixin si han de continuar compartint la seva riquesa amb la resta dels seus actuals conciutadans o bé deixar Espanya per no haver de carregar amb aquesta rêmora.

La idea no sembla gaire socialista, francament. Ni tan sols la conservadora Angela Merkel s'ha plantejat que Alemanya deixi de finançar tan generosament com fins ara les necessitats d'altres països menys benestants de la Unió Europea. Catalunya inclosa, per descomptat, en la part que li ha tocat.

No queda sinó pensar que aquest alcalde ha volgut explicar per la ràdio l'acudit del català escandinau i d'hàbits superiors que manté el pobre espanyol, mesetari i africà. De tant repetir-la, sembla que alguns s'han pres seriosament la broma.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/05/tornen-acudits-regionals/855056.html?utm_source=rss